

O 2

04.01.20

Ik heb mensen op bezoek. Lieve mensen. Eindelijk twee mensen die me geen gelukkig nieuwjaar wensen. Want sorry, ik heb daar soms geen zin in. Nu even niet.

Gisteren ging er zelfs iemand pontificaal voor me staan, hier in de hal van de flat, versperde me de weg. In een scootmobiel. Pakte mijn hand en begon me uitbundig de beste wensen... op te dringen.

Ik voel me verder prima hoor, maak u geen zorgen, maar soms. En iedereen bedoelt het goed, maar soms. Soms doe ik liever even niet mee. Soms heb je behoefte aan mensen die het ongenoemd laten. Voorlopig. Zoals die twee.

17.01.20

Ze wilden een cadeautje voor hun vader maken, Olivia en Elton. Zij had bedacht dat het een dagboek moest gaan worden. De voorkant zou zij voor haar rekening nemen: de titel ('*Papa's dagboek*') plus hun beider namen, en een mooie illustratie. Haar broertje deed de achterkant.

Een tekening over voetbal wilde hij maken.

'Maar papa houdt toch niet van voetbal?' zei ik. Jawel hoor, zijn vader hield heus best van voetbal. (Zijn vader haat voetbal.)

Hij wees een voetbaltekening van zijn neef Tijn aan, tussen heel veel op de gangdeur geplakte kleinkindertekeningen. 'Zo wil ik hem tekenen.'

Ik stelde voor dat ik die even van de deur af zou halen, dan kon hij hem als voorbeeld gebruiken. Dat vond hij een goed idee.

Hij heeft het sporttafereel secuur nagetekend. Heel vastberaden en geconcentreerd, geduldig ook. Met de goeie stiften van oma. Ik heb hem niet vaak zo ernstig zien kijken. Het was dan ook een belangrijk werk.

Elton was ingespannen bezig met zijn voetbaltekening. Op een gegeven moment wreef hij in zijn oog. En nog een keer, en nog eens. Ik vroeg of het jeukte, of dat er iets in zat.

Zonder op te kijken van het papier antwoordde hij: 'Ik mis oma.'

19.01.20

Ik werd zondag een aantal keren gebeld door een oom. Als ik dan opnam, hoorde ik wat gemompel en gestommel. Verder niets. Toen ik hem terugbelde, zei hij dat hij een nieuwe telefoon had. Hij moest er nog aan wennen. Dat ie mij per ongeluk belde. Broekzakbelletjes.

Afijn, we hebben een poosje gezellig zitten kletsen. Hij miste zijn huis, zei hij. En zijn vrouw. Zo veel veranderingen, hij had er moeite mee.

Hij besloot met: 'Heb ik je toch te pakken gekregen, hoewel ik je niet nodig had.' Ik moest de groeten doen aan Annet zei hij toen we afsloten. Ik vond het niet erg.

Daarna belde hij nog een paar keer. Ik heb maar niet meer opgenomen.

25/26.01.20

Kolere, wat ben ik onverschillig. Wat zie ik alles simpel en onmoeilijk. Vanmiddag heb ik hard gewerkt, de wc grondig gepoetst en de badkamer. Boenen! Donkere was gedraaid. Met een beetje steun van vier glazen rosé (ik ben laat begonnen, hoor. Het was al half drie geweest). En het liep als een zonnetje. Trein, sorry. God wat ben ik dronken nu.

Ik heb van de week gewerkt aan mijn boek. Echt, het was werken. Hard. Ik heb de dag van de uitvaart beschreven. Dus voor een accuraat verslag bekeek ik opnieuw alle foto's, las speeches, beluisterde de geluidsopname van de kerkdienst. Dat kwam hard binnen, op een gegeven moment zat ik er even behoorlijk doorheen. Daar staat uiteindelijk wel weer een flinke lading voldoening tegenover.

Maar dat betekent dat ik – januari 2020 – de inhoud van het boek grotendeels klaar heb. Ik heb een sterk begin geschreven (ik kwam er achter dat ik dat nog niet had, enkel wat slecht lopende losse stukjes) en een einde. Want ik ben gestopt met schrijven. Althans, ik schrijf geen nieuwe dingen meer. Het is klaar, ik voeg geen nieuwe gevoelens meer toe. Ik merkte dat ik in herhaling begon te vallen, dus halt. Dit moet het verhaal zijn.

Nu beperk ik mij enkel tot het sleutelen aan het eindresultaat. En het schrijven van wat nog ontbreekt aan de geschiedenis. Tussenstukken. Hiaten. Invoegflarden. Zo moet ik het weekend van haar overlijden nog beschrijven. Daar zie ik eerlijk gezegd best tegenop. Dat is namelijk niet niks, terug kruipen in die verschrikkelijke uren. Maar er zit niets anders op. Afronding enkel nog dus (duurt nog wel een maand of wat, hoor).

Alles wat ik vanaf nu nog schrijf, wordt bonushoofdstuk. Vanaf de stop. Wie het boek koopt, verwerft daarmee het recht op onbeperkt toevoegingen achteraf (beloofd is beloofd). Middels de website. Want het verhaal houdt nooit op. Mijn hoofd zal nooit rusten, het ervaren van haar afwezigheid gaat levenslang duren. Wat een ontmoedigend vooruitzicht.

Het loopt tegen tweeën in de nacht van zaterdag op zondag en ik neem een slok van mijn vijfde wodka lemon (eenderde/tweederde). Wat lijkt alles toch soepel te lopen, nu. Mijn hoofd tolt en de huiskamer doet feestelijk mee. Ik zie mijn vingers typen en ik heb geen idee wat ze schrijven. Morgen maar teruglezen.

Ik kan nu niet meer nog wat drinken zonder om te vallen, dus ik laat het hierbij. Ik mag wel zeggen dat ik me prima voel. Bed.

28.01.20

Ik heb nu al een aantal dagen dat ik me bij het ontwaken met een blik op het lege kussen naast me met een klap realiseer dat ze niet meer leeft. Alsof ze er 's nachts wel nog was. (Ja, in elke droom, dat klopt.) Een onthutsende ontdekking. Elke ochtend opnieuw. Nu weer, na bijna een jaar. Het is geen goede manier om je dag te beginnen.

Ik loop al de hele dag te huilen. Om alles. Om niets. Dat heb ik nog niet eerder meegemaakt, een dag lang zo onophoudelijk van streek. Ik heb hem duidelijk niet, mijn dag. En andermans dag evenmin. Nee, ik heb de hare. Ik geloof niet dat ik daar blij mee moet zijn. Bij die gedachte moet ik alweer huilen.

Niks doe ik, de hele dag. Niks lokt, niks wil. Lanterfantten, lamlendig hangen. Zomaar zitten lezen in een boek, op een doordeweekse overdag. Dat doe ik nooit, dat is spijbelen. Ik leg het boek telkens weg, sla het dicht en laat het vallen op mijn schoot.

Want ik moet weer huilen. God, wat is ze weg. Wat ontbreekt ze me, ik kan het zo heel erg niet aan nu. De muziek ontroert en laat nog meer tranen lopen. Ik hoor zangers dingen zingen die gaan over haar en mij en nooit meer. Pijnlijk en allemaal en onvermijdelijk hier en nu. Nadrukkelijk. Dan is ze er zo heel erg niet.

Mijn hart is even heel erg gebroken, kennelijk, vandaag. En mijn weerstand. Zelfs de alprazolam doet geen moer, ik vermoed zelfs dat mijn emotionele poriën er nog sterker door open zijn gaan staan om alle verdriet ruim baan te geven. En dat was niet het effect dat ik hoopte te bereiken. Ik wou rust, verdoving. Maar ik schiet voortdurend vol. Ik moet eerlijk zeggen dat ik eigenlijk niet weet wat me overkomt. Wat een ongelofelijke kutdag. Ik kan wel janken.

31.01.20

Vrijdagavond vind ik altijd een uitgelezen avond om dronken te worden. De doordeweeks zit erop en voor hetzelfde geld heb je de komende twee avonden geen gelegenheid (je weet maar nooit) om je lekker vol te gieten en loop je je kans volslagen mis, dus om dat risico te vermijden: laat maar komen die roes.

Het was kleinkindervrijdag plus landelijke onderwijsstaking. Ergo: ditmaal de hele dag en vier man sterk. (Sorry, drie man en een vrouw: Tijn, Jazz, Elton en Olivia.) Een feestdag zo feestelijk als een feestdag maar kan wezen. Ik vind het heerlijk om ze om me heen te hebben en ik moet me wel heul erg vergissen als dat niet wederzijds is. Ik merk het, voel het aan de spontane knuffels en uitspraken dat ze me lief vinden. En tekenen, bij deze opa willen ze altijd allemaal tekenen. Elke dag dat ze er zijn wel een tekening, minstens. Met mijn hulp vaak, voordoen hoe iets moet. Leergierig zijn ze. Ook mijn vrije dag is een werkdag.

Tijn zie ik tegenwoordig minder vaak, want inmiddels elf (lees: andere interesses en bezigheden) en in het kader van co-ouderschap slechts om de week bij zijn vader (lees: mijn zoon). Maar als ik hem dan terloops even alleen heb, wil hij toch wel graag met me delen dat hij zijn oma soms mist. En daar ook wel eens om moet huilen. Dat hij een klasgenoot heeft waar hij niet per se veel mee omgaat, maar die jongen heeft iets identieks meegemaakt. Dus ze begrijpen elkaar. Kunnen dingen delen. En dat durft hij ook gewoon te delen met zijn

opa. Dat doet mij enorm goed, vervult me met trots. Daar put ik kracht uit.

Bovendien: hoe en waar anders kan een opa zo veel liefde absorberen voor een half pond oude kaas, een brood, anderhalve liter drinkyoghurt, een kwart pot chocoladepasta en een handvol snoep. (Vanwege zijn hoge retorische gehalte krijgt deze zin geen vraagteken.)

Toen mijn boekensteuntjes tegen de avond weer weg waren, werd ik echter toch opnieuw kort overvallen door een overweldigend gevoel van heimwee. Een dag kan ook te leuk zijn, kennelijk. Ik was niet down hoor, voelde me niet ongelukkig. Maar ze ontbraken me even. Het deed me beseffen hoe rijk ik mij mag prijzen met die vijf. Ik ben een bevoorrecht mens, daar valt weinig op af te dingen. Maar ik val in herhaling.

Dus of ik me nou klote voel of juist inzie hoeveel zegeningen ik nog overheb om te tellen, in alle gevallen is de vrijdagavond een prima avond om een extra glaasje te drinken. Wat ik dan ook doe. Geen enkel probleem. Ik doe het graag.

© 2020 Theo Bennes